ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **V. V.,** zast. JUDr. Bedri Tomáškem, advokátem, se sídlem Politických vězňů 27, Kolín IV, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení,** se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 11. 1. 2016, č. j. 43 Ad 21/2013 – 90,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.
Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím ze dne 25. 4. 2013, č. j. 42091/010-6313/13.3.2013/1387/LN/43 (dále též „napadené rozhodnutí"), žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení Kolín ze dne 14. 2. 2013, č. j. 42004/110-6311-10.8.2012-7937/72/Do/DPN/R-2, jímž rozhodla tak, že žalobci podle § 27 zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o nemocenském pojištění"), náleží výplata nemocenského po uplynutí podpůrčí doby od 10. 8. 2012, a to při splnění ostatních zákonem stanovených podmínek za období od 11. 8. 2012 do 29. 9. 2012, ale že se žalobci nepřiznává nemocenské po uplynutí podpůrčí doby od 30. 9. 2012. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že podle všech provedených vyšetření lze u žalobce očekávat v krátké době po uplynutí podpůrčí doby znovunabytí pracovní schopnosti, a to i k jiné než dosavadní pojištěné činnosti. Dočasná pracovní neschopnost žalobce byla ukončena po uplynutí podpůrčí doby ke dni 29. 9. 2012 a pracovní schopnost byla obnovena ode dne 30. 9. 2012. Podle ustanovení § 27 zákona

o nemocenském pojištění po uplynutí podpůrčí doby se podle žalované nemocenské sice vyplácí na základě žádosti pojištěnce po dobu stanovenou v rozhodnutí orgánu nemocenského pojištění, ale pouze podle vyjádření lékaře orgánu nemocenského pojištění, pokud lze očekávat, že pojištěnec v krátké době, nejdéle však v době 350 kalendářních dnů od uplynutí podpůrčí doby, nabude pracovní schopnost, a to i k jiné než dosavadní pojištěné činnosti, přičemž dle lékařských posudků pracovní schopnost žalobce byla obnovena dne 30. 9. 2012.

[2] Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil žalobou ze dne 24. 6. 2013, v níž tvrdil, že napadené rozhodnutí vychází ze závěrů přezkoumání příslušné zdravotnické dokumentace, které nejsou správné, neboť nebylo vzato v úvahu, že prodělal onemocnění boreliózou a že trpěl tzv. skřípnutým nervem, jak bylo zjištěno při operaci pravé horní končetiny dne 2. 4. 2013, což bylo žalované sděleno. Není pravdou, že přezkoumání zdravotnické dokumentace proběhlo při jednání dne 18. 4. 2013 za jeho přítomnosti. Přestože jeho zdravotní stav nebyl uspokojivý, musel se z důvodu nedostatku finančních prostředků „nechat k 1. 1. 2013 uschopnit“. Žalobce proto navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

[3] Žalovaná se k žalobě vyjádřila v podání ze dne 31. 7. 2013, v němž navrhla odmítnutí žaloby, protože napadené rozhodnutí je podle § 158 písm. a) zákona o nemocenském pojištění vyloučeno ze soudního přezkumu. K věci samé uvedla, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí došlo k pochybení, neboť v něm bylo uvedeno, že žalobce měl být údajně účasten jednání lékařské posudkové služby, což se nezakládá na pravdě; žalovaná provedla opravu postupem podle § 70 správního řádu.

[4] Krajský soud v Praze usnesením ze dne 20. 11. 2013, č. j. 43Ad 21/2013 – 15, žalobu odmítl. V odůvodnění uvedl, že žaloba brojí proti rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o výplatě nemocenského po uplynutí podpůrčí doby; přezkum takového rozhodnutí je však ze soudního přezkumu podle ustanovení § 158 písm. a) zákona o nemocenském pojištění vyloučen, proto soud žalobu podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) odmítl.

[5] Proti tomuto usnesení krajského soudu podal žalobce kasační stížnost, o které rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 23. 1. 2015, č. j. 4 Ads 116/2013 – 73, tak, že usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 20. 11. 2013, č. j. 43Ad 21/2013 – 15, zrušil, neboť v mezidobí bylo k návrhu Nejvyššího správního soudu ustanovení § 158 písm. a) zákona o nemocenském pojištění zrušeno Ústavním soudem s odůvodněním, že soudní výluka přezkumu rozhodnutí správního orgánu o neposkytování nemocenského po uplynutí podpůrčí doby je protiústavní. V nálezu ze dne 16. 12. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 9/14, dospěl Ústavní soud k závěru o nutnosti umožnění soudního přezkumu napadeného rozhodnutí žalované.

[6] Žalovaná v dalším vyjádření ze dne 18. 3. 2015 uvedla, že správní orgány jsou vázány zákonem o nemocenském pojištění, který stanoví, že nemocenská se po uplynutí podpůrčí doby vyplácí na základě žádosti pojištěnce po dobu stanovenou v rozhodnutí orgánu nemocenského pojištění podle vyjádření lékaře orgánu nemocenského pojištění, který vyplácí nemocenské, pokud lze očekávat, že pojištěnec v krátké době, nejdéle však v době 350 kalendářních dnů od uplynutí podpůrčí doby, nabude pracovní schopnost. Vysvětlila rovněž, že při rozhodování o této otázce jsou správní orgány vázány posouzením zdravotního stavu lékařem orgánu nemocenského pojištění, přičemž podle jejího názoru posudkový lékař rozhodl v souladu se zjištěným zdravotním stavem žalobce, který vyplývá z jeho zdravotní dokumentace. Dočasná pracovní neschopnost žalobce byla ukončena ke dni 29. 9. 2012, tudíž nemohlo dojít k prodloužení poskytování nemocenského po uplynutí podpůrčí doby na dobu delší než od 11. 8. 2012 do 29. 9. 2012, jelikož po ukončení dočasné pracovní neschopnosti přestal

žalobce splňovat základní podmínku pro přiznání výplaty nemocenského, neboť nárok na nemocenské má pojištěnec, který je uznán dočasně práce neschopným. Žalovaná proto navrhovala, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[7] Žalobce v replice ze dne 20. 5. 2015 vyjádřil názor, že správní orgány vycházely z nesprávných podkladů, neboť posudek posudkového lékaře není objektivní. Posudkový lékař totiž pochybil při stanovení diagnózy a pominul závažné skutečnosti, jako je např. prodělané onemocnění boreliózou. Závěry posudkového lékaře jsou proto dle žalobce nesprávné. Proto navrhoval, aby krajský soud provedl důkaz znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví ohledně jeho zdravotního stavu.

[8] Krajský soud, vázán výše uvedeným právním názorem, pokračoval v řízení a pověřil MUDr. Janu Venclovou, soudní znalkyni v oboru zdravotnictví, specializace posudkové lékařství, podáním znaleckého posudku v této věci; jejím úkolem bylo zjistit zdravotní stav žalobce, nejen k datu vydání prvoinstančních rozhodnutí žalované, vyjádřit se k jeho zdravotnímu stavu – zda se jednalo či nejednalo o pojištěnce, u něhož lze očekávat, že v krátké době po uplynutí podpůrčí doby nabude pracovní schopnosti (i k jiné než dosavadní činnosti) – a posoudit, zda jeho zdravotní stav odůvodňoval předpoklad opětovného nabytí pracovní schopnosti ode dne 30. 9. 2012.

[9] Znalkyně MUDr. Jana Venclová, ve znaleckém posudku ze dne 6. 12. 2015, uvedla, že zdravotní stav žalobce byl v doložené dokumentaci od roku 2011 do roku 2013 velmi dobře zdokumentován. Jeho zdravotní stav byl kolísavý, krátkodobě vyžadoval klidový režim, ale rozhodně nebylo nutné, aby byl žalobce po celou dobu v pracovní neschopnosti. Po odléčení akutních infektů mohl být opakovaně uschopněn, což se nestalo pouze pro jím ventilované subjektivní potíže. Žalobce tak byl pokaždé vyšetřován a léčen. Pokud nebyla nalezena patologie vysvětlující vzniklé obtíže, byl odeslán do jiné odborné ambulance, byly mu provedeny krevní odběry za účelem testů a bylo mu poskytnuto další vyšetření. Jejich výsledek byl negativní případně byla zjištěna pouze lehká objektivní patologie nebo mírný odklon od normy. Podle znalkyně část těchto vyšetření mohla být provedena mimo dočasnou pracovní neschopnost. Zdravotní stav žalobce se v průběhu předmětné doby čtyřikrát skokově zhoršil – třikrát po fyzickém napadení druhou osobou a jedenkrát pro žalobcem udávané somatické zhoršení bolestí po nevyhovění poslední žádosti o prodloužení výplaty dávek s ukončením dočasné pracovní neschopnosti rozhodnutím. Podle znalkyně se celou dokumentací táhne podezření na somatizaci až účelovou agravaci ze strany žalobce, ale chybí psychologické či psychiatrické vyšetření, které by podle jejího názoru prokázalo nevědomou symptomatiku. V odborných lékařských zprávách je v chronické medikaci uváděno většinou jen antihypertenzivum, později hormonální lék. Analgetika či NSA nebyla uvedena, dokonce bylo uvedeno, že analgetika nebere a důvodem mělo být, že údajně „nezabírají“. Léky aplikované formou injekcí, infuzí, opichů a lokálně, podle žalobce účinkovaly jen málo či krátce. Při hospitalizaci nebyl kontrolovaně a cíleně analgeticky a rehabilitačně léčen, nebyl ani v lázních.

[10] Na otázku, zda se v případě žalobce jednalo či nejednalo o pojištěnce, u něhož lze očekávat, že v krátké době po uplynutí podpůrčí doby nabude pracovní schopnosti, znalkyně odpověděla, že si zdravotní stav žalobce vyžádal ode dne 16. 9. 2011 léčbu a zneschopnění, byla mu vystavena dočasná pracovní neschopnost od uvedeného data. Protože měl zápočty, tak mu podpůrčí doba skončila dne 8. 4. 2012 a následně mu byla šestkrát prodloužena výplata nemocenských dávek do 10. 8. 2012, kdy mu byla dočasná pracovní neschopnost ukončena rozhodnutím OSSZ, což žalobce nehodlal akceptovat. Jeho zdravotní stav byl v té době stabilizován a nevyžadoval klidový režim. Předepsaná opakovaná rehabilitační léčba mohla být absolvovaná mimo režim dočasné pracovní neschopnosti. Objektivní patologické nálezy

byly jen lehké a subjektivně ventilované stesky nebyly posudkovým důvodem k pracovní neschopnosti ani k invaliditě, byť se k nim při všech posudkových jednáních přihlíželo. Podle znalkyně v dokumentaci popsané pozorování (např. když žalobce nesl plnou igelitovou tašku v pravé ruce bez známek bolesti či poruchy úchopu, a když na to udával zhoršení bolesti pravé ruky a lokte) zcela jednoznačně vzbuzují podezření na účelovost jeho jednání, což podle znalkyně podpořilo i žalobcovo následné vyžádání dočasné pracovní neschopnosti od zastupujícího lékaře o dva dny zpětně (v pondělí 13. 8. 2012 byla žalobci vystavena dočasná pracovní neschopnost od soboty 11. 8. 2012), čímž došlo k pokračování dočasné pracovní neschopnosti a k mírnému posunutí konce podpůrčí doby do 29. 9. 2012. Stav dále nebyl hodnocen jako odůvodňující další prodloužení výplaty nemocenského či jako invalidizující. S tímto závěrem se znalkyně ztotožnila, neboť zdravotní stav žalobce byl objektivně stabilizován a i když byla stabilizace podmíněna dodržováním léčebného režimu a užíváním léků, tak to nebyl důvod, proč by žalobce nebyl schopen vykonávat nějakou vhodnou práci (tj. jinou práci než dosavadní). Žalobce byl též schopen plnit podmínky uchazeče o zaměstnání.

[11] Na poslední otázku, zda zdravotní stav žalobce odůvodňoval předpoklad opětovného nabytí pracovní schopnosti ode dne 30. 9. 2012, znalkyně odpověděla, že zdravotní stav žalobce odůvodňoval předpoklad opětovného nabytí pracovní schopnosti ode dne 11. 8. 2012 a také ode dne 30. 9. 2012. Skutečnost, že se sám necítil schopen pracovat a měl obavu, že nebude poskytovatelem pracovně lékařských služeb TPCA uznán k práci operátora, nebyla posudkovým důvodem k trvání dočasné pracovní neschopnosti. Nebyla jím ani pozdější skutečnost, že podle výsledku pracovně lékařské prohlídky ze dne 11. 7. 2013 dlouhodobě pozbyl zdravotní způsobilosti k práci operátora pracoviště svařovna – výroba. Podle záznamu o jednání ze dne 17. 7. 2013 nebyl žalobce od 1. 6. 2013 zařazen do pracovního procesu a byla mu vyplácena průměrná mzda, ode dne 1. 7. 2013 dostal dvouměsíční výpověď. Žalobce sice nebyl schopen pracovat jako svářeč, ale byl schopen se uplatnit na jiné vhodné pracovní pozici. Skutečnost, že nebyl schopen vykonávat práce náročné na úchop a jemnou motoriku obou rukou ani práce spojené se zvedáním či přenášením těžkých břemen, nebyl a není důvodem k trvání dočasné pracovní neschopnosti ani k invaliditě. Podle znalkyně to mohl být důvod pro přiznání statusu osoby zdravotně znevýhodněné na dobu 1 – 2 let. Podle doložené dokumentace je žalobce mentálně zdatný, a proto mohl být od roku 2012 schopen i rekvalifikace.

[12] Žalobce na závěry znalce reagoval v podání ze dne 10. 1. 2016, v němž tvrdil, že znalkyně nekriticky přejala závěry lékařů, aniž by provedla vlastní vyšetření jeho stavu. Zdravotní dokumentace je podle žalobce nesprávná a tendenční. Poukázal na to, že v září roku 2012 nebyl doléčen, neboť se zotavoval po borelióze a ze zranění ruky po fyzickém napadení. Žádal proto vypracování revizního znaleckého posudku.

[13] Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 11. 1. 2016, č. j. 43 Ad 21/2013 – 90, žalobu jako nedůvodnou zamítl. Zrekapituloval obsah správního spisu a obsáhle citoval ze znaleckého posudku znalkyně MUDr. Jany Venclové ze dne 6. 12. 2015, přičemž závěry znalkyně považoval za přesvědčivé. Sdílel její závěr, že v průběhu řízení vzniklo podezření na somatizaci až účelovou agravaci, tj. zveličování obtíží pacientem. Bylo přitom jasně zdůvodněno, že v případě žalobce došlo k mírnému posunutí konce podpůrčí doby do 29. 9. 2012, že jeho stav však nadále zcela správně nebyl hodnocen jako odůvodňující další prodloužení výplaty nemocenských dávek ani jako invalidizující. Znalkyně se ztotožnila se závěrem posudkových lékařů, že zdravotní stav žalobce byl objektivně stabilizován, i když stabilizace byla podmíněna dodržováním léčebného režimu a užíváním léků, tudíž nebyl dán důvod, proč by žalobce nebyl schopen vykonávat nějakou vhodnou práci, a to i jinou, než dosavadní. Žalobce byl podle závěru znalkyně schopen plnit podmínky uchazeče o zaměstnání, byť s jistými omezeními ohledně práce náročné na úchop a jemnou motoriku obou rukou a práce spojené se zvedáním či přenášením těžkých břemen.

Tento stav však mohl být důvodem pro přiznání statusu osoby zdravotně znevýhodněné na dobu 1 – 2 let. Subjektivní pocit žalobce, že by mu měla být prodloužena dočasná pracovní neschopnost nebo výplata nemocenského, nemůže být důvodem pro jejich přiznání.

[14] Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 11. 1. 2016, č. j. 43 Ad 21/2013 – 90, podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost ze dne 26. 4. 2016 z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Podklady, z nichž soud vycházel, považoval stěžovatel za nesprávné, znalecký posudek za neobjektivní, zvláště když jej znalkyně osobně nevyšetřila. Od počátku správního řízení poukazoval na své zdravotní potíže, na které nikdo nebral zřetel a kterými se nikdo nezabýval, když neprovedl jeho osobní vyšetření. Posudkoví lékaři byli vůči jeho osobě zaujatí, neboť jej automaticky považovali za simulanta. Znalkyně proto nemohla vycházet z této zdravotní dokumentace a měla jej osobně vyšetřit. Pokud tak neučinila, měl soud opatřit další revizní znalecký posudek. Stěžovatel proto navrhoval, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[15] Žalovaná ve vyjádření ze dne 10. 5. 2016 konstatovala, že se plně ztotožňuje se závěry krajského soudu.

II.
Posouzení kasační stížnosti

[16] Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek Krajského soudu v Praze vzešel (ustanovení § 102 s. ř. s.), kasační stížnost je včasná (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.) a přípustná, neboť nejsou naplněny důvody podle ustanovení § 104 s. ř. s.

[17] Nejvyšší správní soud se zabýval otázkou, zda není na místě kasační stížnost odmítnout podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., podle něhož *„kasační stížnost je dále nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.“* Nejvyšší správní soud však v usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 – 165, ohledně výkladu citovaného ustanovení dospěl k právnímu závěru, že *„opakovaná kasační stížnost, v níž stěžovatel vznesl pouze námitky, které mohl uplatnit již v předešlé kasační stížnosti, je podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřípustná. Ze zákazu opakované kasační stížnosti platí výjimky pro případy, kdy Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí soudu pro procesní pochybení, nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Posouzení toho, které námitky mohl stěžovatel uplatnit již v předešlé kasační stížnosti, závisí na konkrétních okolnostech případu.“* V posuzovaném případě se předcházející zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu týkal procesní otázky, zda je žaloba proti napadenému rozhodnutí vyloučena ze soudního přezkumu či nikoli, meritem věci se tedy nezabýval, proto není na místě v pořadí druhou kasační stížnost odmítnout podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. – srov. rovněž usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2008, č. j. 2 Afs 26/2008 – 119.

[18] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[19] Stěžovatel namítá, že nebyl dostatečně a správně posouzen jeho zdravotní stav ve vztahu k nároku na nemocenské. Nejvyšší správní soud v tomto ohledu odkazuje na svou rozhodovací praxi ohledně posouzení zdravotního stavu v řízení o dávkách důchodového pojištění podmíněných dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem, neboť se obsahově jedná o totéž,

tedy o posouzení zdravotního stavu a jeho vlivu na pracovní schopnost účastníka řízení. Neúplné a nepřesvědčivé posouzení zdravotního stavu se v řízení o dávkách důchodového pojištění podmíněných dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem považuje podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4 Ads 13/2003 – 54) za jinou vadu řízení ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto přezkoumal napadený rozsudek podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené *„nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“*

[20] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[21] Brojí-li stěžovatel proti závěru krajského soudu, že jeho zdravotní stav neodůvodňoval prodloužení výplaty nemocenského ani přiznání invalidity, Nejvyšší správní soud musí odkázat na svou judikaturu ohledně posuzování zdravotního stavu v případě přezkoumání rozhodnutí týkajícího se zdravotního stavu účastníka řízení, podle níž podstatným faktorem určujícím výsledek soudního řízení je posouzení zdravotního stavu učiněné posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí ČR nebo příslušným znalcem z oboru posudkového lékařství (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 4 Ads 50/2012 – 22). Jak totiž vysvětlil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 5. 2013, č. j. 6 Ads 11/2013 – 20, (týkajícího se sice invalidního důchodu, avšak též dávky podmíněné posouzením zdravotního stavu), *„správní soud sám zdravotní stav žadatele o invalidní důchod nepřezkoumává. Nejsou-li namítány jiné vady řízení, správní soud v řízení o správní žalobě proti rozhodnutí orgánů sociálního zabezpečení ve věci invalidity a změny jejího stupně, resp. v řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu, ověřuje pouze to, zda posudek příslušné posudkové komise, o nějž se opírá správní rozhodnutí, je úplný a přesvědčivý (test úplnosti, přesvědčivosti a správnosti posudku), případně – namítal-li to žalobce – zda byla příslušná posudková komise řádně obsazena (test řádného složení posudkové komise).“* Proto je nutné klást důraz na správnost, přesvědčivost a úplnost posudku vydaného touto posudkovou komisí, resp. znalce z oboru posudkového lékařství (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4 Ads 13/2003 – 54). Proto Krajský soud v Praze nepochybil, když si v řízení vyžádal posudek znalce z oboru posudkového lékařství.

[22] Nejvyšší správní soud neshledává posudek znalkyně z oboru posudkového lékařství vnitřně rozporným, případně nesouladným s posouzením učiněnými posudkovými lékaři žalované v rámci správního řízení. Určité rozdíly v posudkových závěrech jsou přitom v řízeních, v nichž se zkoumá zdravotní stav účastníka řízení, pravidlem; toliko z faktu, že posouzení ve správním řízení a řízení soudním jsou v určitých aspektech poněkud odlišná, nelze ničeho dovozovat, zejména pokud se ve svých závěrech o řešené otázce v podstatné míře shodují. Doplnění dokazování v řízení před soudem má sloužit právě k doplnění skutkových zjištění učiněných správním orgánem, k ověření správnosti učiněných závěrů, včetně odstranění případných nejasností či rozdílností.

[23] Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že podle posudku lékaře LPS OSSZ Kutná Hora ze dne 5. 11. 2012 se v případě stěžovatele jedná o pojištěnce, u kterého lze očekávat, že v krátké době po uplynutí podpůrčí doby nabude pracovní schopnosti, a to i k jiné než dosavadní pojištěné činnosti. Dočasná pracovní neschopnost stěžovatele byla ukončena po uplynutí podpůrčí doby ke dni 29. 9. 2012 a jeho pracovní schopnost byla obnovena ode dne 30. 9. 2012.

[24] Ze správního spisu Nejvyšší správní soud dále zjistil, že tentýž závěr učinila též LPS ČSSZ.

[25] Ohledně posouzení zdravotního stavu a nabytí pracovní schopnosti se tedy jedná o otázku odbornou – medicínskou a rozhodnutí soudu tak závisí především na odborném lékařském posouzení. Správní soud si proto nemůže učinit úsudek o této otázce sám – srov. výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2013, č. j. 6 Ads 11/2013 – 20. Proto krajský soud správně volil součinnost se znalcem z odvětví zdravotnictví, oboru posudkového lékařství, v dané věci soudní znalkyní MUDr. Janou Venclovou.

[26] Posudek, který splňuje požadavek úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti a který se vypořádává se všemi rozhodujícími skutečnostmi, bývá zpravidla rozhodujícím důkazem pro posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí. Posudkový závěr by měl být náležitě zdůvodněn, aby byl přesvědčivý i pro soud, který nemá, a ani nemůže mít, odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení zdravotního stavu a nabytí pracovní schopnosti závisí především. Nejvyšší správní soud tedy zdůrazňuje, že případné chybějící či nepřesně formulované náležitosti posudku, jež způsobují jeho nepřesvědčivost či neúplnost, nemůže soud s ohledem na výše uvedené nahradit vlastní úvahou, jelikož pro to na rozdíl od posudkové komise nebo znalce z oboru posudkového lékařství nemá potřebné medicínské znalosti (obdobně se Nejvyšší správní soud vyslovil např. ve svém rozsudku ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 Ads 19/2009 - 38).

[27] Požadavek úplnosti a přesvědčivosti kladený na tento posudek spočívá v tom, aby se znalec z oboru posudkového lékařství, vypořádal se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaný namítá, a aby své posudkové závěry náležitě odůvodnil. Z posudku musí být zřejmé, že zdravotní stav posuzovaného byl komplexně posouzen na základě úplné zdravotnické dokumentace i s přihlédnutím ke všem jím tvrzeným obtížím, aby nevznikly pochybnosti o úplnosti a správnosti klinické diagnózy.

[28] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že posudky získané žalovanou a provedené krajským soudem splňují výše uvedené požadavky na úplnost a přesvědčivost odborného lékařského posudku; lze z nich tudíž při zjišťování skutkového stavu vycházet.

[29] Stěžovatel tyto jednoznačné závěry svou kasační stížností napadá, ale nepřináší argumentaci, která by byla s to posudkové závěry zpochybnit.

[30] Dovolává se stěžovatel v kasační stížnosti toho, že podklady, z nichž vycházeli lékaři žalované a znalkyně z oboru posudkového lékařství, jsou nesprávné, musí Nejvyšší správní soud uvést, že tuto argumentaci stěžovatel uvádí zcela nově, neboť původně se této zdravotnické dokumentace dovolával. Stěžovatel však nepředložil žádné nové nálezy, které by zpochybnily obsáhlou zdravotnickou dokumentaci, z níž posudkoví lékaři, resp. znalec z oboru z posudkového lékařství, vycházeli.

[31] Subjektivní názor stěžovatele ohledně nesprávnosti závěrů posudkových lékařů, znalce z oboru posudkového lékařství či samotných lékařů, u kterých se stěžovatel léčil, nemůže zpochybnit jejich závěry. Nejvyšší správní soud se neztotožňuje ani s požadavkem stěžovatele, aby znalec vycházel především ze závěrů zjištěných během jeho osobní prohlídky, neboť tuto osobní prohlídku znalcem z oboru posudkového lékařství není třeba vyžadovat s ohledem na obsáhlou zdravotní dokumentaci stěžovatele podloženou celou řadou vyšetření laboratorních a dalších diagnostických metod, z níž je jeho zdravotní stav zcela zřejmý. Ostatně samotný

stěžovatel v kasační stížnosti nespecifikoval, které onemocnění bylo lékaři přehlédnuto či podhodnoceno a které by mělo být podrobeno dalšímu zkoumání.

[32] Nejvyšší správní soud se v neposlední řadě rovněž neztotožňuje s výtkou stěžovatele, že krajský soud zatížil napadený rozsudek vadou, když neprovedl další dokazování, neboť to nebylo s ohledem na obsah závěrů posudkových lékařů a zejm. znalce z oboru posudkového lékařství zapotřebí. Stěžovatel sice namítá, že podklady, z nichž posudkoví lékaři a znalkyně z oboru posudkového lékařství vycházeli, jsou nesprávné, avšak konkrétně ničeho neuvádí. Nejvyšší správní soud proto sdílí názor krajského soudu, že v posudku znalkyně je řádně odůvodněno, že v případě žalobce došlo k mírnému posunutí konce podpůrčí doby do 29. 9. 2012, že jeho stav byl dále zcela správně hodnocen jako neodůvodňující další prodloužení výplaty nemocenských dávek ani jako invalidizující. Znalkyně se ztotožnila se závěry posudkových lékařů, že zdravotní stav žalobce byl objektivně stabilizován za podmínky dodržování léčebného režimu, přičemž u žalobce nebyl dán důvod neschopnosti vykonávat vhodnou přiměřenou práci i byl schopen též plnit podmínky uchazeče o zaměstnání.

III.
Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[33] Na základě všech uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku Krajského soudu v Praze k závěru, že nebyl naplněn tvrzený důvod podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., za použití ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[34] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci procesně úspěšný, proto nárok na náhradu nákladů řízení nemá; procesně úspěšnému žalované však právo na náhradu nákladů řízení nemohlo být přiznáno, jelikož věc se týká nemocenského pojištění.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. srpna 2016

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu